



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Naděždy Řehákové a soudců Mgr. Martina Kříže a JUDr. Ivanky Havlíkové ve věci

žalobce: **T. P.,**
zastoupený advokátem JUDr. Petrem Košťálem
se sídlem Gen. R. Tesaříka 256, 261 01 Příbram

proti

žalovanému: **Státní zemědělská a potravinářská inspekce, ústřední inspektorát**
se sídlem Květná 15, 603 00 Brno

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 7. 2014 č. j. SZPI/AV120-12/2013

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Rozhodnutím označeným v záhlaví tohoto rozsudku (dále jen „napadené rozhodnutí“) ústřední inspektorát Státní zemědělské a potravinářské inspekce zamítl odvolání žalobce a potvrdil prvostupňové rozhodnutí Státní zemědělské a potravinářské inspekce, Inspektorátu v Praze ze dne 25. 11. 2013 č. j. SZPI/AV/120-5/2013, kterým byla žalobci podle § 17a odst. 2 písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., o potravinách a tabákových výrobcích a o změně a doplnění některých souvisejících zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon č. 110/1997 Sb.“) uložena úhrnná pokuta ve výši 30 000 Kč za spáchání těchto správních deliktů:

1a) v době kontroly provedené 5. 11. 2012 ve své provozovně na adrese Pražská 127, Příbram uváděl do oběhu na úseku na úseku samoobslužného prodeje balených potravin dva druhy

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

potravin bez označení data minimální trvanlivosti, a to Caramelo Cordé Karamelizované zahuštěné slazené plnotučné mléko á 397g, celkové množství 1191g, výrobce Bohemilk, a.s., Podzámčí 385, 517 73 Opočno, kde bylo na obale potraviny (plechovce) mj. uvedeno: „Minimální trvanlivost do; datum uvedeno na obalu“. Datum minimální trvanlivosti nebylo čitelně uvedeno nikde na obalu potraviny, na dně plechového obalu byly patrné známky po odstraňování údajů - vydržená šmouha a v těchto místech byla uvedena cena fixem.

1b) uváděl do oběhu Relax Select Višňový nektar částečně vyrobený z višňového koncentráту a protlaku á 1 litr, celkové množství 3 l, prodávající Maspex Czech, s.r.o., Střední 57/7, kde bylo na obale potraviny mj. v barevně odlišeném čtverečku uvedeno: „Minimální trvanlivost do konce.“ V tomto místě byla pod textem nalepena cenovka. Po jejím odlepení bylo zjištěno, že v těchto místech nebylo žádné datum uvedeno, nenacházelo se ani jinde na obale a nebylo zjištěno, že by se toto datum obtisklo na rubovou část cenovky.

Tím, že žalobce neprodleně nevyřadil z dalšího oběhu potraviny nedostatečně nebo nesprávně označené (chybělo u nich vyznačení data minimální trvanlivosti), porušil povinnosti upravené v § 11 odst. 2 písm. a) bod 3 zákona č. 110/1997 Sb., a tím spáchal správní delikt podle § 17a odst. 1 písm. f) zákona č. 110/1997 Sb. Označení potraviny zároveň uvádělo spotřebitele v omyl, pokud se týká data minimální trvanlivosti (známky po odstranění údajů s datem minimální trvanlivosti překryté údajem o ceně a nalepení cenovky v místě chybějícího údaje o minimální trvanlivosti), čímž žalobce porušil ustanovení čl. 16 Nařízení Evropského Parlamentu a Rady (ES) č. 178/2002, ze dne 28. 1. 2002, kterým se stanoví obecné zásady a požadavky potravinového práva, zřizuje se Evropský úřad pro bezpečnost potravin a stanoví postupy týkající se bezpečnosti potravin (dále jen „nařízení č. 178/2002“), podle něhož nesmí označování, propagace a obchodní úprava potravin, jejich tvar, vzhled nebo balení, použité obalové materiály, způsob jejich upravení a místo vystavení, jakož i informace poskytované o nich jakýmkoliv médii uvádět spotřebitele v omyl, a naplnil tak skutkovou podstatu správního deliktu podle §17 odst. 2 písm. b) zákona č. 110/1997.

2) V průběhu kontroly nepředložil nabývací doklady k potravině balená zeleninová směs, přičemž na obale potraviny nebyly uvedeny údaje požadované podle § 6 odst. 1 zákona č. 110/1997 Sb., a tím porušil povinnost upravenou v § 11 odst. 2 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., a dopustil se správního deliktu podle § 17a odst. 1 písm. n) téhož zákona.

3) V průběhu kontroly uváděl do oběhu v chlazené vitrině v samoobslužném úseku potravin tři druhy potravin s prošlým datem použitelnosti, konkrétně smaženka obložená 200g, bagetka kuřecí 200g, bagetka světlá 170g, čímž porušil povinnost upravenou v 10 odst. 1 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., a dopustil se tak správního deliktu podle §17a odst. 1 písm. f) téhož zákona.

4) Uváděl v průběhu kontroly do oběhu v samoobslužných regálech 11 (v rozhodnutí vyjmenovaných) druhů potravin s prošlým datem minimální trvanlivosti, aniž by byly tyto potraviny odděleně umístěné a zřetelně označené, čímž porušil povinnost upravenou v § 11 odst. 1 písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., a dopustil se tak správního deliktu podle ust. § 17a odst. 1 písm. j) téhož zákona.

2. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že na základě zjištění uvedených v protokolech o kontrole bylo se žalobcem zahájeno dne 22. 10. 2013 správní řízení, současně byl žalobce poučen o právech účastníka řízení před vydáním rozhodnutí a byl vyrozuměn o provádění důkazů listinami mimo ústní jednání. K provádění důkazů se žalobce nedostavil, ani nevyužil svého práva se k prováděným důkazům vyjádřit. Správní orgán prvního stupně na základě zjištění uvedených v protokolech o kontrole vzal za prokázané, že se žalobce dopustil

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

výše uvedených správních deliktů a vydal rozhodnutí, ve kterém mu uložil povinnost zaplatit pokutu ve výši 30 000 Kč a náklady řízení paušální částkou 1 000 Kč. V odvolání proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalobce uznal pochybení zjištěná kontrolou, avšak namítl, že výše pokuty se mu vzhledem k rozsahu zjištěných pochybení jeví jako likvidační s ohledem na klesající tržby v lokalitě, kde prodejnu provozuje. Dne 3. 2. 2014 byl žalobce vyzván k doložení svých majetkových poměrů a poučen, jakými způsoby je možno tyto majetkové poměry doložit. Podáním ze dne 18. 2. 2014 žalobce zaslal správnímu orgánu následující dokumenty:

- Zápis o zjištění stavu majetku ke dni 31. 12. 2013 ze dne 15. 2. 2014
- Přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2012
- Přiznání k dani z příjmů fyzických osob za rok 2011
- Přiznání k dani z přidané hodnoty za rok 2013
- Přiznání k dani z přidané hodnoty za rok 2012
- Přiznání k dani z přidané hodnoty za rok 2011

3. Žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí dále konstatoval, že odpovědnost provozovatele potravinářského podniku za to, že bude uvádět na trh potraviny splňující požadavky právních předpisů, je odpovědností objektivní, tedy odpovědnost za výsledek, a je na provozovateli, aby zavedl ve svém podniku takové kontrolní mechanismy, aby dostál svým právním povinnostem. Žalobce zjištěné skutečnosti nerozporuje, ani nic nenamítá proti právnímu hodnocení učiněnému správním orgánem I. stupně, se kterým se žalovaný zcela ztotožňuje. Při rozhodování o výši pokuty správní orgán I. stupně přihlédl v souladu s ust. § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb., k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán, a zabýval se podrobně všemi polehčujícími i přitěžujícími okolnostmi, které vzal v úvahu, přičemž jednotlivé skutečnosti výslovně vyhodnotil ve prospěch či k tíži účastníka řízení. Při úvaze o možnosti upuštění od uložení pokuty podle § 17i odst. 6 zákona č. 110/1997 Sb., správní orgán I. stupně uvedl, že tento institut se rozhodl nepoužít vzhledem ke skutečnostem hodnoceným k tíži účastníka řízení (způsob protiprávního jednání, kdy šlo o nedostatky zjevné, které mohly být účinně odstraněny v rámci vnitřních kontrolních mechanismů účastníka, vysoké množství potravin s prošlým datem minimální trvanlivosti způsobilé ohrozit ekonomické zájmy řádově stovky spotřebitelů). Dále vzal správní úřad v úvahu, že žalobce naplnil skutkovou podstatu několika správních deliktů, konkrétně čtyř, a že jeho jednání tedy nebylo ojedinělé. Jelikož se jednalo o souběh více správních deliktů, aplikoval správní orgán tzv. absorpční zásadu za analogického použití § 12 odst. 2 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích. Podle tohoto ustanovení se za více přestupků téhož pachatele projednaných ve společném řízení uloží sankce podle ustanovení vztahujícího se na přestupek nejprísnejší postižitelný. Současně správní orgán v takovém případě při ukládání sankce přihlédl k tomu, že v posuzované věci byla naplněna skutková podstata více správních deliktů. Nejprísnejší postižitelným byl v dané věci správní delikt podle ustanovení § 17a odst. 2 písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., za porušení zákazu uvádět do oběhu potraviny s prošlým datem použitelnosti, podle něhož může být účastníku řízení uložena pokuta až ve výši 50 000 000 Kč. Na závěr své úvahy o skutečnostech polehčujících a přitěžujících správní orgán I. stupně uvedl, že protiprávní jednání žalobce hodnotí jako méně závažné, a sankce proto byla uložena při samé spodní hranici zákonného rozmezí (ve výši 0,06%) především z toho důvodu, že nebylo prokázáno žádné konkrétní poškození oprávněných zájmů spotřebitele. Žalovaný s těmito závěry správního orgánu I. stupně souhlasí. K námitce žalobce, že se jedná o pokutu likvidační vzhledem ke klesajícím tržbám v lokalitě, kde provozuje prodejnu, žalovaný uvedl, že pokuta má mít represivní a preventivní dopad na provozovatele potravinářského podniku, který porušil právní předpisy. Otázku možného likvidačního charakteru pokuty správní orgán zkoumá ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu č. j. 1 As 9/2008-133 ze dne 20. 4. 2011 v případě, že ji namítá sám účastník řízení nebo pokud ukládaná pokuta je natolik vysoká, že

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

nelze její likvidační dopad na účastníka řízení bez dalšího vyloučit. Ústavní soud v nálezu sp. zn. Pl. ÚS 3/02 ze dne 13. 8. 2002 vymezil pojem likvidační pokuta jako „(...) *takové případy, v nichž pokuta natolik přesáhne možné výnosy, že se podnikatelská činnost v podstatě stává "bežúčelnou" (tj. směřující pouze k úhradě uložené pokuty po značné časové období)*“. Na tuto judikaturu Ústavního soudu pak navázal Nejvyšší správní soud, který v usnesení č. j. 1 As 9/2008-133 definoval likvidační pokutu jako sankci: „*kteřá je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.*“ Z důkazů provedených žalovaným vyplynulo, že žalobce měl ke dni 21. 12. 2013 stav zásob ve výši 1 854 632 Kč, hmotný majetek ve výši 668 855 Kč, závazky ve výši 296 500 Kč, pohledávky ve výši 0,- Kč. Žalovaný dále z přiznání k dani z příjmů fyzických osob zjistil, že žalobce za roky 2012 a 2011 odvedl daň z příjmu ve výši 0,- Kč. Z přiznání k dani z přidané hodnoty za roky 2013, 2012 a 2011 pak srovnáním položek „poskytnutá zdanitelná plnění“ a „přijatá zdanitelná plnění“ zjistil, že v roce 2013 měl žalobce průměrný příjem 117 928 Kč měsíčně, v roce 2012 průměrný měsíční příjem 54 601,50 Kč měsíčně a v roce 2011 průměrný měsíční příjem 74 577 Kč měsíčně. Dle názoru žalovaného z listinných důkazů plyne, že po odečtení pohledávek žalobce vlastní hmotný majetek a zásoby v celkové výši 2 226 987 Kč, z čehož zásoby tvoří podstatnou část (1 854 632 Kč). Pokuta ve výši 30 000,- Kč bude tedy pro žalobce pokutou v přiměřené výši, která bude plnit funkci jak trestající, tak odstrašující, když jej do jisté míry omezí, což je u pokuty žádoucí (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 8 Afs 18/2007 - 81 ze dne 31. března 2009: „...*peněžitá sankce má ve většině případů za následek určité omezení v následné činnosti sankcionovaného subjektu. Pokud by tomu tak nebylo, je možno pochybovat, zda takováto sankce plní svůj účel (včetně preventivního)*“). Přiměřenou by uložená pokuta nebyla a jako likvidační by ji bylo možno charakterizovat, pouze pokud by svou výší fakticky znemožnila účastníkovi dále podnikat, tedy například pokud by pro úhradu pokuty musel prodat zařízení nutné k provozu své prodejny. Žalovaný se tedy ztotožnil se závěry správního orgánu prvního stupně a pokutu ve výši 30 000,- Kč považuje za přiměřenou a odpovídající závažnosti spáchaného protiprávního jednání i majetkovým poměrům žalobce.

4. Žalobou podanou u Krajského soudu v Brně se žalobce domáhal vydání rozsudku, kterým by soud snížil jemu uloženou pokutu na 2 000 Kč. V žalobě uvedl, že nerozporuje skutečnost, že byla při kontrole zjištěna shora citovaná porušení zákona č. 110/1997 Sb., jak vyplývá z odůvodnění napadeného rozhodnutí. Rozhodnutí napadá z důvodu nepřiměřenosti výše uložené pokuty ke zjištěným pochybením. Vzhledem k množství nabízeného sortimentu v provozovně bylo při kontrole dohledáno 19 konkrétních potravinářských výrobků, které byly nabízeny k prodeji v rozporu se zákonem. Žalobce si je vědom možnosti udělení pokuty i pro případ byť jen jediného porušení zákona, má však za to, že počet devatenácti výrobků nesprávně označených/uváděných do prodeje neodůvodňuje výši uložené sankce. Ta podle § 17a odst. 2 písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., může být uložena do 50 000 000 Kč, tedy zákonem není stanovena minimální výše pokuty. Žalobce již ve svém odvolání poukazoval na neadekvátnost výše uložené pokuty vůči kontrolou zjištěným pochybením. Žalovaný pak hodnotil jím předložené účetní a daňové doklady a dospěl k názoru, že uložená sankce je přiměřená závažnosti spáchaného protiprávního jednání. Toto hodnocení nepovažuje žalobce za korektní již pouze z důvodu postupu zjišťování průměrného měsíčního příjmu žalobce z přiznání k dani z přidané hodnoty, a to pouhým porovnáním položek poskytnutá zdanitelná plnění a přijatá zdanitelná plnění, které nemohou žádným způsobem vypovídat o reálné výši skutečného příjmu žalobce z jeho živnostenského podnikání. Žalovaný v napadeném rozhodnutí nebere v potaz skutečnou míru závažnosti deliktního jednání kladeného žalobci za vinu, a zjevně ji nadhodnocuje nad záměr a smysl zákonem chráněných zájmů. To pak v konečném důsledku znamená, že ač skutkovou podstatu deliktního jednání žalobce správně kvalifikuje, uložil za ně žalobci

nepřiměřeně vysokou sankci. Žalobce se proto s poukazem na § 65 odst. 3 a § 78 odst. 2 s.ř.s. domáhá snížení uložené pokuty soudem.

5. Žalovaný navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl. Ve vyjádření k žalobě zopakoval, jaké skutečnosti ohledně majetkové situace žalobce zjistil z jím předložených listin, přičemž argumentoval shodně jako v napadeném rozhodnutí. Z listinných důkazů dovodil, že po odečtení pohledávek vlastnil žalobce hmotný majetek a zásoby v celkové výši 2 226 987 Kč, z čehož zásoby tvořily podstatnou část (1 854 632 Kč). Podle názoru žalovaného může žalobce pokutu uhradit prodejem části zásob, které jsou dobře likvidním majetkem. K námitce, že při stanovení průměrných měsíčních příjmů žalobce vycházel z uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění, žalovaný uvedl, že v případě uskutečněných a přijatých zdanitelných plnění se jedná o ekvivalent kategorií výnosů a výdajů v účetnictví, a lze z nich dovodit, jak velké příjmy vyplývají z činnosti žalobce a jak velké výdaje na tyto příjmy vynakládá. Žalovaný má za to, že pokuta uložená žalobci není nepřiměřená správním deliktům, které spáchal, zejména s přihlédnutím k způsobu spáchání správních deliktů (jednalo se o nedostatky snadno odhalitelné vnitřní kontrolou žalobce, přičemž v případě seškrábání data minimální trvanlivosti na kondenzovaném mléku musel žalobce vědět, že se spotřebiteli nedostane pravdivé informace o datu minimální trvanlivosti, když k seškrábání data z obalu výrobku došlo v rámci jeho podnikání), a k jeho následkům, kdy možným následkem jednoho z deliktů spáchaných žalobcem bylo poškození zdraví spotřebitelů. Žalobce mj. prodával potraviny s prošlým datem použitelnosti (plněné bagety). U potravin s datem použitelnosti se přitom jedná o výrobky, v nichž se snadno množí mikroorganismy, schopné ohrozit zdraví spotřebitelů, pokud takovou potravinu pozrou. Žalovaný trvá na tom, že žalobci uložená pokuta je v takové výši, že není nepatrná a žalobce ji pocítí jako omezení, avšak je přiměřená závažnosti spáchaných správních deliktů zejména s ohledem na způsob jejich spáchání a jejich potenciální následky a zároveň nenaplnuje znaky likvidační pokuty vymezené judikaturou.
6. Usnesením ze dne 19. 6. 2015 č. j. 62 A 90/2014 – 48 Krajský soud v Brně postoupil žalobu Městskému soudu v Praze jako soudu místně příslušnému k jejímu projednání.
7. V posuzované věci vyšel soud z následně uvedené právní úpravy:

Podle § 65 odst. 3 s.ř.s. rozhodl-li správní orgán o uložení trestu za správní delikt, může se ten, jemuž byl takový trest uložen, žalobou domáhat též upuštění od něj nebo jeho snížení v mezích zákonem dovolených.

Podle § 78 odst. 2 s.ř.s. rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě.

Podle § 10 odst. 1 písm. c) zákona č. 110/1997 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2014, do oběhu je zakázáno uvádět potraviny s prošlým datem použitelnosti.

Podle § 17a odst. 1 písm. f) zákona č. 110/1997 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2014, provozovatel potravinářského podniku, který uvádí potraviny do oběhu, se dopustí správního deliktu tím, že uvádí do oběhu potraviny v rozporu s § 10 odst. 1 nebo nevyřadí z dalšího oběhu potraviny podle § 11 odst. 2 písm. a).

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

Podle § 17a odst. 2 písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., ve znění účinném do 31. 12. 2014, za správní delikt se uloží pokuta do 50 000 000 Kč, jde-li o správní delikt podle odstavce 1 písm. f).

Podle § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb., při určení výměry pokuty právnické osobě se přihlédne k závažnosti správního deliktu, zejména ke způsobu jeho spáchání a jeho následkům a k okolnostem, za nichž byl spáchán.

Podle § 17i odst. 4 zákona č. 110/1997 Sb., na odpovědnost za jednání, k němuž došlo při podnikání fyzické osoby nebo v přímé souvislosti s ním, se vztahují ustanovení zákona o odpovědnosti a postihu právnické osoby.

8. Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.
9. Předně je nutno podotknout, že žalobce v souzené věci neuplatnil jedinou námitku, kterou by zpochybnil zákonnost závěrů žalovaného o jeho odpovědnosti za spáchání správních deliktů popsanych ve výrokové části rozhodnutí správního orgánu I. stupně. V žalobě výslovně uvedl, že „*nerozporuje skutečnost, že byla při kontrole zjištěna citovaná porušení zákona č. 110/1997 Sb.*“, Napadené rozhodnutí (ve spojení s rozhodnutím správního orgánu I. stupně) žalobce napadá toliko „*z důvodu nepřiměřenosti výše uložené pokuty (30 000 Kč) ke zjištěným pochybením.*“ Těmto žalobním tvrzením odpovídá též v žalobě formulovaný návrh výroku rozsudku. Žalobce se v něm s odkazem na § 78 odst. 2 s.ř.s. domáhá vydání rozsudku, kterým by soud snížil jemu uloženou pokutu na částku 2 000 Kč. Vzhledem k výše uvedenému se soud v projednávané věci zabýval výlučně posouzením důvodnosti žalobcova návrhu na moderaci sankce.
10. Jak plyne z dikce ustanovení § 78 odst. 2 s.ř.s., soud může rozhodnout o upuštění od trestu za správní delikt nebo tento trest snížit v mezích zákonem dovolených pouze tehdy, jestliže trest byl žalobci uložen ve *zjevně nepřiměřené výši*. Zákonem stanovenou podmínkou pro moderaci uloženého trestu je tedy zjevná nepřiměřenost jeho výše; pouhá nepřiměřenost trestu postup podle § 78 odst. 2 s.ř.s. neumožňuje. Žalobce však v podané žalobě netvrdí, že výše jemu uložené pokuty je zjevně nepřiměřená závažnosti jím spáchaných správních deliktů, a již z tohoto důvodu není možné jeho požadavku na moderaci trestu vyhovět.
11. Na přiměřenost výše pokuty není možné usuzovat pouze na základě toho, kolik konkrétních potravinářských výrobků bylo podle kontrolních zjištění (která žalobce ničím nezpochybnil) nabízeno v žalobcově provozovně k prodeji v rozporu se zákonem. Kritéria pro určení výměry pokuty jsou v daném případě stanovena v § 17i odst. 2 zákona č. 110/1997 Sb. Správní orgán I. stupně a stejně tak i žalovaný postupoval v souladu s tímto ustanovením a při určení výměry pokuty žalobci přihlédl k závažnosti jím spáchaných správních deliktů, zejména ke způsobu jejich spáchání, jejich následkům a k okolnostem, za nichž byly tyto správní delikty spáchány. S úvahami správních orgánů obou stupňů, které se vztahují k vyhodnocení zmíněných zákonných kritérií pro určení výměry pokuty a jsou srozumitelným způsobem popsány v odůvodnění jejich rozhodnutí, se soud plně ztotožňuje a pro stručnost na ně odkazuje.
12. Za klíčovou považuje soud tu skutečnost, že žalobce se vytýkaným jednáním dopustil několika protiprávních jednání, která správní orgán po právní stránce kvalifikoval jako více (celkem 4) správních deliktů. S přihlédnutím ke zjištěnému souběhu více správních deliktů správní orgán zcela v souladu s ustálenou judikaturou správních soudů uložil žalobci pokutu za použití absorpční zásady jako úhrnnou, přičemž vyšel z výše sankce, kterou zákon stanoví za nejprísneji postižitelný správní delikt. Tím v daném případě bylo porušení zákazu uvádět do oběhu potravin s prošlým datem použitelnosti. Jak správní orgán příléhavě konstatoval, datum použitelnosti

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.

vymezuje maximální dobu, po kterou si potravina při dodržení skladovacích podmínek zachovává své specifické vlastnosti a splňuje požadavky na zdravotní nezávadnost. Uvádí se na těch potravinách, které jsou z mikrobiologického hlediska velmi náchylné ke kažení, a tudíž mohou po velmi krátké době znamenat bezprostřední nebezpečí pro lidské zdraví. Po uplynutí data použitelnosti se proto takové výrobky nesmí nadále prodávat. Porušení zákazu uvádět do oběhu potraviny s prošlým datem použitelnosti zákon umožňuje sankcionovat pokutou, jejíž výše může dosáhnout až 50 000 000 Kč (§ 17a odst. 2 písm. d/ zákona č. 110/1997 Sb.). Žalovaný po důkladném posouzení všech okolností případu uložil žalobci pokutu, jejíž výše dosahuje 0,06 % maximální možné sazby. Takovou pokutu dle názoru soudu rozhodně nelze označit za nepřiměřenou, tím méně za zjevně nepřiměřenou.

13. Nutno dodat, že správní orgán při úvaze o výměře pokuty neopomenul zohlednit též množství potravin, jichž se zjištěná pochybení týkala. Jak je zřejmé z prvostupňového rozhodnutí, jako polehčující okolnost posoudil nízký počet potravin s prošlým datem použitelnosti (3 ks), potravin bez nabývacího dokladu (3 ks) a potravin klamavě označených (2 ks). K tíži žalobce naopak přičítal vysoké množství potravin s prošlým datem minimální trvanlivosti (celkem 104 ks), neboť toto množství bylo způsobilé ohrozit oprávněné zájmy řádově stovky spotřebitelů.
14. V návaznosti na právě uvedené je nutno odmítnout tvrzení žalobce, že při kontrole bylo dohledáno (pouze) 19 konkrétních potravinářských výrobků, které byly nabízeny k prodeji v rozporu se zákonem. Toto tvrzení se nezakládá na pravdě. Jak z protokolu o kontrole, tak i z odůvodnění rozhodnutí správních orgánů obou stupňů vyplývá, že celkový počet výrobků, které žalobce ve své provozovně nabízel v den konání kontroly k prodeji v rozporu se zákonem, byl mnohem vyšší. To je zřejmé již z toho, že správní delikt podle § 17a odst. 1 písm. j) zákona č. 110/1997 Sb., jehož se žalobce dopustil tím, že uváděl do oběhu v samoobslužných regálech potraviny s prošlým datem minimální trvanlivosti, aniž by tyto potraviny byly odděleně umístěné a zřetelně označené, čímž porušil povinnost zakotvenou v § 11 odst. 1 písm. d) zákona č. 110/1997 Sb., se týkal celkem 104 ks výrobků.
15. Soud nemohl přisvědčit námitce žalobce, že žalovaný v napadeném rozhodnutí nebere v potaz skutečnou míru závažnosti deliktního jednání kladeného žalobci za vinu, kterou zjevně nadhodnocuje nad záměr a smysl zákonem chráněných zájmů. Z napadeného rozhodnutí, a stejně tak i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně je bez obtíží možné seznat, jakým způsobem správní orgán vyhodnotil míru závažnosti žalobcova deliktního jednání a z jakých skutkových zjištění přitom vycházel. Konkrétní závěry, k nimž při tomto posouzení věci dospěl, svědčí o tom, že správní orgány obou stupňů postupovaly v souladu se zákonem a závažnost žalobcova deliktního jednání posoudily na základě zákonem stanovených kritérií, která náležitě vypořádaly, a to jednotlivě i v jejich souhrnu. Nic pak nenasvědčuje tomu, že by žalovaný závažnost protiprávního jednání žalobce zjevně nadhodnotil nad záměr a smysl zákonem chráněných zájmů. Jak již bylo konstatováno shora, s přílehlými závěry správního orgánu stran vyhodnocení jednotlivých kritérií rozhodných pro určení výměry sankce se soud plně ztotožňuje.
16. Na zjevnou nepřiměřenost výše pokuty nelze usuzovat ani ze způsobu, jakým žalovaný v napadeném rozhodnutí vyhodnotil žalobcem předložené účetní a daňové doklady. Žalobce v tomto směru vytýká žalovanému, že postupoval nesprávně, jestliže jeho průměrný měsíční příjem dovodil z přiznání k dani z přidané hodnoty porovnáním položek poskytnutá zdanitelná plnění a přijatá zdanitelná plnění. Argumentace, že uvedené položky nemohou vypovídat o reálné výši jeho skutečného příjmu z živnostenského podnikání, neobstojí za situace, kdy žalobce nejenže sám neuvedl jinou, „reálnou“ výši svého průměrného měsíčního příjmu, ale ani neoznačil jiný způsob, s jehož pomocí by bylo lze ke správnému údaji dospět na základě těch dokladů, které

k prokázání svých majetkových poměrů žalovanému předložil. Především je ale nutno zdůraznit, že k závěru, že uložená pokuta nebude pro žalobce likvidační, žalovaný dospěl nejen na základě údaje o průměrném příjmu žalobce v letech 2011, 2012 a 2013, ale též na základě dalších zjištění o majetkových poměrech žalobce (hodnota stavu zásob, hmotného majetku a závazků). Závěr, že pokuta 30 000 Kč nebude pro žalobce likvidační, žalovaný opřel zejména o zjištění, že žalobce vlastní (po odečtení hodnoty pohledávek) hmotný majetek a zásoby v celkové výši 2 226 987 Kč. Správnost tohoto zjištění přitom žalobce ničím nezpochybnil.

17. Závěrem soud uvádí, že žalobce ani v řízení před soudem neprokázal, že by jemu uložená pokuta byla likvidační, tj. že by se (ve smyslu usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 4. 2010 č. j. 1 As 9/2008-133) jednalo o pokutu „*která je nepřiměřená osobním a majetkovým poměrům pachatele deliktu do té míry, že je způsobila mu sama o sobě přivodit platební neschopnost či ho donutit ukončit podnikatelskou činnost, nebo se v důsledku takové pokuty může stát na dlouhou dobu v podstatě jediným smyslem jeho podnikatelské činnosti splácení této pokuty a zároveň je zde reálné riziko, že se pachatel, případně i jeho rodina (jde-li o podnikající fyzickou osobu) na základě této pokuty dostanou do existenčních potíží.*“
18. Soud tedy neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl. Za splnění podmínek zakotvených v § 51 odst. 1 s.ř.s. soud o věci samé rozhodl bez nařízení jednání (žalobce ani žalovaný nevyjádřili do dvou týdnů od doručení výzvy soudu svůj nesouhlas s takovým projednáním věci).
19. Protože žalobce nebyl ve sporu úspěšný a žalovanému žádné účelně vynaložené náklady v řízení nevznikly, soud ve druhém výroku rozsudku v souladu s § 60 odst. 1 s.ř.s. rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie. Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách www.nssoud.cz.

Praha 27. února 2018

JUDr. Naděžda Řeháková v. r.
předsedkyně senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje V. B.